

НА ЛИТЕРАТУРНО ЧЕТЕНЕ ВЪ СЕЛО

Презъ 1931 година бѣхъ поканена отъ читалището на с. Студень-Изворъ да чета нѣщо изъ моитѣ произведения.

Съ готовность приехъ тая покана, защото прѣвъ пѣтъ ми се представяше случай да чета въ село.

На малката гара ме посрещнаха председателътъ на читалището и една учителка отъ тамошната прогимназия. Тѣ бѣха дошли съ каруца, като се извиняваха, че не могатъ да ми предложатъ по-удобна кола, понеже до тѣхното село не пжтuvatъ други коли, освенъ каруци. Селото отстоеше на осемнадесетъ километра отъ гарата.

Пжтувахме презъ живописна долина, засмѣла се подъ лжчитѣ на слънцето. Тучни ниви, високо изкласили, се люлѣха подъ тихия вѣтрецъ, сякашъ вълнитѣ на безбрѣжно море. А въ зеленитѣ ливади разнообразни цвѣтенца се смѣха и размахваха главички подъ милувкитѣ на слънцето.

Каруцата ни друса, при трапищата подскача, подхвърля ни отъ седлата, но сѣ пакъ сме опиянени отъ топлия майски въздухъ и живописнитѣ гледки.

Разпитвамъ моитѣ съпжтници за поминъка на селото, за читалището имъ, неговата дейность, за училището, за обичайтѣ имъ...

— Читалището ни не е богато, — отговаря ни председателътъ. — Имаме два шкафа съ книги.

— За такова читалище, като вашето, не сж малко.

— Но не всички сж подвързани — нѣмаме срѣдства...

— Селянитѣ любознателни ли сж? Четатъ ли?

— Тѣ нѣматъ много свободно време, но младитѣ се интересуватъ и обичатъ да четатъ. Не сж загубени хората ни, па и ние се стараемъ да ги приучимъ да чувствуватъ нужда и отъ духовна храна. Учителитѣ ги събиратъ, говорятъ имъ на теми, достпни за тѣхъ, а госпожицата, — той посочи съпжтницата ни, — често имъ чете лекции по земедѣлие и хигиена. И вие ще видите, че въ нашето село не спятъ вече на земята, а на одъри — дори и на кровати. Три-четири отъ момичетата ни се учиха въ градоветѣ въ стопански училища. Тѣ донесоха малко градска култура и въ селото. Една отъ друга се учатъ, редятъ кжцитѣ си, знаятъ да готвятъ и се държатъ чисто. Па отъ селото ни излѣзоха и учени люде: двама доктори, единъ инженеръ и трима учители. Имаме